

Венедикт Ерофеев

Моята малка лениниана

За начало – два напълно прилични дамски епиграфа:

Надежда Крупска – до Мария Илинична Улянова: „Все пак съжалявам, че не съм мъж, иначе щях да скиторя десет пъти повече.“ (1899)

Инеса Арманд (1907): „Исках да ме изпратят още сто версти по на север в село Койда. Но първо там изобщо няма политици и второ, разпирват, че цялото село било заразено от сифилис, а това не ме привлича особено.“

Впрочем можем да продължим с още два дамски цитата, но вече не съвсем прилични.

Галина Серебрякова – за нощите на Карл Маркс и Жени фон Вестфален: „Обкръжавайки го с грижи, Жени търпеливо пишеше под диктовката на Карл. А Карл със синовна доверчивост споделяше мислите си с нея. Това бяха щастливи мигове на пълно единение. Понякога работеха заедно до разсъмване“. И единствено хората, които живеели в съседното жилище се оплаквали, че у тях по цели нощи „се приказва и скърцат чупливите пера“ (в поредицата „Животът на забележителните личности“).

Инеса Арманд – до Клара Цеткин: „Днес си изпрах сама жабото и дантелените яки. Вие ще ми се карате за лекомислието ми, но перачките така развалят нещата, а моите дантели са толкова красиви, че не бих искала да ги видя изпокъсани. Изпрах всичко днес сутринта, а сега трябва да глудя. Ах, мила приятелко, убедена съм, че Вие никога не сте се занимавали с домакинска работа и дори подозирам, че не можете да гладите. Хайде, признайте си откровено, Клара, можете ли да гладите? Бъдете искрена и си признайте в следващото писмо, че изобщо не можете, да гладите!“ (януари 1915)

А сега на въпроса, т.е. към избрани моменти от личната и деловата кореспонденция на Илич от времето, когато се е научил да пише, до времето (1922), когато се е отучил.

През 1895 г. той все още се разхожда из Тиргартен, къпе се в Шпрее. Посещавайки Франция, съобщава: „Париж е грамаден, твърде разпилян град“.

Но ето че през 1896 г. Илич е настанен за всеки случай в сградата на предварителния затвор Санкт Петербург.

„На затворниците са разрешени литературните занимания. Специално попитах за това прокурора. Той ме увери, че няма ограничения за внасяните книги“.

Оттук той пише на сестра си:

„Вчера получих твоите продукти (...), много храна, с чая например

бих могъл да захвана търговия, но смятам, че няма да ми разрешат, защото тукашната лавка не ще издържи на моята конкуренция.

Сега имам всичко необходимо и дори повече от необходимото. Получавам също и минерална вода, носят ми я от аптеката в деня, в който я поръчам.“

Една единствена молба: „Няма да е лошо да ми пратите овалната кутийка с помпичката за клизма, която се намира в чекмеджето на гардероба“. (1896)

А по-нататък, разбира се – Шушенское.

„В Сибир и изобщо на село много, много трудно се намира прислуга, а през лятото е почти невъзможно.“ (1897)

„Още в Красноярск започнах да съчинявам стихове

На Шуш, в подножието на Саяните..., но освен първия стих, за съжаление, не съчиних нищо повече.“

Малкият му брат Дмитрий Улянов също е попаднал в затвора и ето какви съвети му дава по-големият брат от Шушенское:

„А Митя? Първо: пази ли диета в затвора? Изглежда, че не. А там, според мен, това е необходимо. И второ: прави ли гимнастика? Също, изглежда, не. Също е необходимо. Поне от личен опит зная и ще кажа, че с голямо удоволствие съм се занимавал преди лягане с гимнастика. Така се разкършвам, че дори се затоплям.

Мога да му препоръчам и доста удобен гимнастически номер (макар и смешен) – петдесет поклона до земята“. (1898)

И на всичко отгоре – очакване на годеницата Надежда Константиновна и бъдещата тъща Елизавета Василиевна. Най-после пристигат. Ето как той съобщава на майка си за пристигането им:

„Намерих, че Надежда Константиновна изглежда незадоволително. За мен пък Елизавета Василиевна рече: «Как сте се загладили!» Както виждаш, по-добър отзив от това, здраве му кажи“. (1898)

„Ние с Надя почнахме да се къпем.“

А когато сезонът за къпане свършва, „пързалям се на кънки с изключително усърдие и пристрастих и Надя към това“. (1899)

След Шушенское, то се знае, Европа е кучешко лайно. „Глулав народ са чехите и швабите“. (Мюнхен, 1900) „Вече няколко дена киснем в тая проклетата Женева. Отвратителна дупка, но какво да се прави.“. (1903) „Париж е мръсна дупка“. (1910)

Блестящи сентенции от рода на: „Не намирам нищо смешно в коке-тирането с религията, напротив, смятам, че е много подло.“ (1909)

„Непрекъснато караме колела с Надя.“ (1909, Бретан). „Връщах се

от Жувизи и един автомобил прегази колелото ми (аз успях да скоча). Публиката ми помогна да запиша номера, даде ми свидетели. Разбрах кой е собственикът на автомобила (виконт, дявол да го вземе) и сега ще се съдя с него чрез адвокат (...) Надявам се да спечеля“. (Париж, 1910)

„Времето е толкова хубаво, че смятам пак да покарам колело, още повече, че спечелих процеса и скоро ще трябва да получа парите от собственика на автомобила.“ (Париж, 1910) „Аз не вярвам да има война“. (Краков, 1912) „А за женския орган ще ви пише Надежда Константиновна“. (Краков, 1914) И скъпоценни допълнения в писмата на Надежда Константиновна:

„Двамата с Володя посрещнахме Новата година седнали на масата над чинии с кисело мляко“. (януари, 1914)

„Имаме намерение да си вземем прислуга, за да не хабим много време за домакинството и да можем да си правим далечни разходки“. (Краков, лятото на 1914)

„Днес Володя ходи доста надалеч с велосипеда си, само че спуска гума“. (Краков, лятото на 1914)

Илич непрекъснато си спомня за своя приятел Максим Горки:

„Горки се изнерви и се вкисна“. (1910) „Горки е бил свръх безхарктрен човек“. Или: „Горкият Горки! Колко ми е мъчно, че се изложи!“ И малко по-късно: „И това е Горки! О, теленце!“

Но започва войната. Бягство от Краков. И „стойки“ в неутрална Швейцария – до др. Шляпников: „Лозунгът за мир е еснафски, попски лознг“. (17 октомври 1914)

А на милата Инеса Арманд: „Дори мимолетната връзка и страст е по-поетична, отколкото целувките без любов на съпрузите грубияни и простаци. Така пишете Вие. И имате намерение да го изложите в брошура.

Логично ли е това противопоставяне? Целувките без любов на съпрузите грубияни са мръсни. Съгласен съм. Трябва да им се противопостави... какво? Вероятно целувките по любов? А Вие им противопоставяте «мимолетната» (защо мимолетната) «страст» (защо не любов?). Логично излиза, че целувките без любов (мимолетните) се противопоставят на целувките без любов (съпружеските).

Странно. Не е ли по-добре да се противопостави еснафско-интелигентско-селският брак без любов на пролетарския брак по любов.“ (24 януари 1915)

И пак до нея: „Съветвам Ви изобщо да изхвърлите изискването за

«свобода на любовта». То наистина не е пролетарско, а буржоазно изискване. Въпросът не е как Вие лично искате да го разбирате. Въпросът е в обективната логика на класовите отношения в сферата на любовта.“

И пак до нея: „Ако държите да знаете, мимолетната връзка-страст, може да бъде мръсна, може да бъде и чиста“. (24 януари 1915) „Тук вали непрекъснато. Надявам се, че небесната канцелария ще излее всичката излишна вода до Вашето пристигане и тогава ще настъпи хубаво време“ (4 юли 1915). „Силно, силно, силно Ви стискам ръката, мой мили приятелю“.

И нуждата постоянно да публикува поредните си брошури и поредните тезиси. След малко повече от две години, станал вече вожд на болшевишкото правителство, той ще дава следните разпоредби:

„Да се реквизират триста и шейсет хиляди литра вино и алкохол от винарските изби. Има ли документ от Военно-революционния комитет да не се изливат виното и алкохола, а незабавно да се продават в Скандинавия? Да се напише незабавно.“ (9 ноември 1917). А преди да е станал вожд – до др. Карпински:

„Скъпи другарю! Ние сме ужасно разтревожени от липсата на новини от Вас и на коректури (на моята брошура). Нима печатарят пак се е запил?“ (20 февруари 1915)

До др. Зиновиев: „Не си ли спомняте фамилното име на Коба? Поздрави. Улянов.“ (23 август 1915)

До др. Карпински: „Голяма молба: научете фамилното име на Коба“. (9 ноември 1915).

Край. Февруарският преврат в Русия. Ленин:

„Нервите са крайно напрегнати. Тябва да скачаме, да скачаме.“ „Страхувам се, че няма да можем скоро да заминем от проклетата Швейцария“ „Необходим е отделен вагон за революционерите.“ „Добре би било да се опитаме да издействаме разрешение от германците за отделен вагон до Копенхаген.“ „Защо пък не? Аз не мога да го направя. Но Трояновски, Рубакин и сие могат. О, ако можех да им натрия носа на тези мръсници!“ (март 1917)

До Инеса Арманд: „Вие може би ще кажете, че германците няма да ни дадат вагон. Хайде на бас, че ще дадат.“ „Няма ли в Женева глупаци за тази цел?“ (19 март 1917)

„Германското правителство лоялно защитаваше екстериториалността на нашия вагон. Поздрави, Улянов.“ (14 април 1917)

В следзалповите, следаворски писма няма нищо тържествуващо.

Напротив: „Републиката“ е в опасност. Нужни са спешни мерки. Например следните:

„Трябва да се забрани на Антонов да се нарича Антонов-Овсеенко. Той трябва да се нарича просто др. Овсеенко.“ (14 март 1918)

„Арестите, които трябва бъдат извършени по указанията на др. Петерс, имат изключително важно значение и трябва да бъдат извършени с голяма енергия“.

До др. Зиновиев в Петроград:

„Др. Зиновиев! Едва днес ние в ЦК разбрахме, че работниците в Питер са искали да отвърнат на убийството на Володарски с масов терор и че вие сте ги спрели.

Решително протестирам! Ние се компроментираме: заплашваме дори в резолюциите на Съвета на работническите, селските и червеноармейските депутати с масов терор, а на практика спъваме напълно правилната революционна инициатива на масите.

Това е не-до-пус-ти-мо!

Трябва да се поощрява енергията и масовостта на терора.“ (26 ноември 1918)

До др. Сталин в Царицин:

„Бъдете безпощадни към левите есери и по-често ме осведомявайте.“ „Тези жалки и истерични авантюристи трябва да бъдат жестоко смазани навсякъде“. (7 юли 1918)

До др. Сокольников:

„Боя се, че грешите, избягвайки строгите мерки. Но ако Вие сте абсолютно убеден, че нямате сили за свирепа и безпощадна разправа, телеграфирайте.“ (24 септември 1918)

До Пензенския губизпълком:

„Трябва да бъде проведен безпощаден масов терор срещу кулаците, поповете и белогвардейците. Съмнителните да бъдат затворени в концлагери извън града. Телеграфирайте за изпълнението.“ (9 август 1918)

До др. Фьодоров, председател на Нижгородския губизпълком:

„В Нижни очевидно се готви белогвардейско въстание. Трябва да се напрегнат всички сили, да се започне веднага масов терор, да се разстрелят и разкарат стотиците проститутки, свързващи войниците, бившите офицери и др. под.

Не се бавете нито миг.“ (9 август 1918)

Не е съвсем ясно кои да бъдат убивани. Проститутките, свързващи войниците и бившите офицери. Или проститутките, свързващи

войниците и отделно бившите офицери? И кой да бъде разстрелван, а кой разкаран, или разкаран след разстрела? И какво означава и др. под.?

„...бъдете образцово-жестоки“.

До др. Шляпников в Астрахан:

„Мобилизирайте всички сили за залавянето и разстрела на астраханските рушветчии и спекуланти. Трябва, така да се разправите с тези мръсници, че да ни запомнят за цял живот.“ (12 декември 1918)

Телеграма до Саратов за др. Пайкес:

„Да се разстрелва, без да се пита никого и да не се допуска идиотско протакане“. (22 август 1918)

До др. Сталин в Петроград:

„Цялата обстановка на белогвардейското настъпление срещу Петроград ни кара да предполагаме наличието на организирано предателство в нашия тил, а може би и на самия фронт. Само по този начин може да се обясни нападението (на Юденич) със сравнително малки сили и стремителното им придвижване напред.

Молба да обърнете особено внимание на това обстоятелство, да вземете специални мерки за разкриване на заговорите.“ (27 май 1919)

„Предупреждавам, че за това ще арестувам и ще настоявам да бъдат разстрелвани председателите на губизпълкомите и членовете на изпълкомите.“

До др. Зиновиев: „Вие ме убихте!“ (7 август 1919)

До отдел Топливо на Московския совдеп:

„Скъпи другари! Населението на Москва може и трябва да бъде по-големно мобилизирано да пренесе на ръце достатъчно количество дърва от гората (примерно по кубически метър на възрастен мъж).

Ако не бъдат предприети героични мерки, лично аз ще ръководя в Съвета по отбраната и в ЦК не само арестите на всички отговорни лица, но и разстрелите. Бездействието и нехайството са нетърпими. С комунистически поздрав. Ленин“ (18 юни 1920)

До Президиума на Московския съвет на работническите и червеноармейски депутати:

„Скъпи другари! Принуден съм честно да ви кажа, че постановлението ви е толкова глупаво и политически неграмотно, че ми се повдига. Така постъпват само капризните госпожици и глупавите руски интелегенти.

Извинете ме за откровеността и приемоте комунистически поздрав от надяващия се, че ще бъдете натикани за бездействието си в затвора.“ (12 октомври 1918)

До Глеб М. Кржижановски:

„Да се мобилизират без изключение всички инженери, електротехници, всички завършили физико-математически факултети и пр. Задача: не по-малко от две лекции седмично; да се обучат не по-малко от десет (петдесет) души на електричество. При изпълнение – награда. При неизпълнение – затвор“, (декември 1920)

До др. Чичерин:

„Нека Сталин поговори откровено с турската делегация“.

Ленин получава донос срещу лекарите, които освобождават от военна служба ранени червеноармейци, още „напълно способни да воюват“.

„... да се организира таен надзор и следене на поведението на лекарите за да бъдат разобличени, събирайки свидетели и документи, а после предадени на съд“. (20 ноември 1918)

В отговор на молбата на М. Ф. Андреева във връзка с арести на интелегенти:

„Не можем да не арестуваме цялата тази прокадетска публика заради предотвратяване на заговорите. Престъпно е да не арестуваме. По-добре десетки и стотици интелегенти да поседят затворени някой и друг ден и някоя и друга седмица. За тях, за тях е по-добре.“ (18 септември 1919)

До Максим Горки за същото: „Та Короленко е почти меншевик. Жалък еснаф в плен на буржоазни предрасъдъци“. „Не, не е грешно подобни «таланти» да прекарат някоя и друга седмица в затвора“. „Интелектуалните сили на работниците и селяните растат и крепнат в борбата за свалянето на буржоазията и нейните помагачи интелегентчетата, лакеи на капитала, които си въобразяват, че са мозъкът на нацията. Всъщност, това не е мозък, а лайно“. (15 септември 1919)

До др. Крестински:

„Брошурата е отпечатана на твърде разкошна хартия. Според мен, виновникът за похабяването на разкошната хартия и печатарските средства, трябва да бъде даден под съд, изгонен от службата и арестуван“. (2 септември 1920)

„Глупак или саботьор я е редактирал?“

До др. Сталин в Харков.

„Заплатете с разстрел този мърльо, който, отговаряйки за връзката, не може да Ви даде добър усилвател и да Ви осигури пълна изправност на телефонната връзка с мен.“ (16 февруари 1920)

До др. Каменев:

„Според мен, необходимо е секретно нареждане срещу клеветниците, които хвърлят клеветнически обвинения под формата на «критика».“ (5 март 1921)

Смолни, до Зиновиев:

„Прочутият физиолог Павлов е подал молба за заминаване в чужбина. Едва ли е рационално да бъде пуснат, след като и по-рано е правел изказвания, че бидейки честен човек, в случай че възникнат съответни разговори, не може да не се изкаже против Съветската власт и комунизма в Русия.

Предвид на това желателно е като изключение да му се осигури свръхдажба.“ (25 юни 1920)

До Каменев и Сталин:

„Опасността, че няма да можем да се разберем със сибирските селяни, е извънредно голяма и страшна, а др. Чуцкаев е очевидно слаб, въпреки всичките му добри качества – той абсолютно не познава военното дело“ (9 март 1921)

До Л. Каменев, Троцки, Цюрупа, Шляпников, Риков и Томски.

„Моля да организирате съвещание на народните комисари за оздравяване на фабриките и заводите чрез съкращаване броя на столуващите“ (2 април 1921)

До Съвета по труда и отбраната:

„Да се изтръска Московският гарнизон, като се намали количеството и повиши качеството“.

До др. Серебровски:

„Ако при Вас в Баку все още има следи (макар и минимални) от вредни възгледи и предразсъдъци (сред работниците и интелигенцията), веднага ми пишете. Наемате ли се Вие сами да разгромите тези предразсъдъци и да осигурите лоялност или имате нужда от моята помощ?“ (2 април 1921)

До др. Брюханов:

„Веднага да се почне кампания от безпощадни арести за безделие (...) Народният комисариат по продоволствието трябва да установи отговорните лица по губернии и села за да се знае кой да бъде изпращан в затвора.“ (25 май 1921)

До др. Преображенски:

„Допускам, че той е реакционер. Но трябва да ги разобличаваме другояче. Разобличи чрез точния факт, постъпка, изявление. Тогава ще го арестуваме.

Трябва да си изработим подходи за залавянето и наказването на специалистите.“ (19 април 1921)

Много мило. До В. Молотов:

„Незабавно да се уволни Абрамович.

Да се поиска обяснение на Фьодоровски как е могъл да назначи Абрамович.

Фьодоровски да бъде наказан за назидание.“ (19 юни 1921)

И шеги: „Др. Цюрупа! Няма ли да приберете в Германия Елена Фьодоровна Разумович? Криленко е много разтревожен от болестта ѝ. Тук е трудно да бъде излекувана, а германците ще я оправят. Според мен трябва да бъде арестувана и по етапен ред изпратена в германски санаториум. Поздрави! Ленин. (7 април 1921)

И без шеги: Ако след излизането на дадена съветска книга тя липсва библиотеката. Вие (и Ние) трябва с абсолютна точност да знаем кого да пратим в затвора.“ (до др. Литкенс, 17 май 1921)

До др. Горбунов:

„Нали има редица постановления на Съвета по труда и отбраната за важността на Хидроторф. Явно те са забравени. Безобразие! Трябва да се издирят виновните, и да се дадат под съд“. (10 февруари 1922)

До др. Каменев:

„Защо това се бави? (Има се предвид отпечатването на Лениновите «Тезиси за външната търговия») Нали бях дал срок два-три дни? За бога, изпратете в затвора поне някого!“. (11 февруари 1922)

„Нашите жилища са подло замърсени. Трябва десет пъти по-точно и по-пълно да бъдат посочени отговорните лица и безпощадно да бъдат натикани в затвора.“ (8 август 1921)

„Поискайте от Центропечат бързо разнасяне на «Разпореждания на Съвета по труда и отбраната», в противен случай ще ги тикна в затвора.“

„Телефонирайте на Беленки и му кажете, че съм злобен.“ А на Брюханов и Потяев: „Ако още веднъж се скарате, и двамата ще ви изгоним и пратим в затвора.“ (август 1921)

„Мудно се оформя поръчката за водните турбини! От които има страхотна липса! Това е върхът на безобразието и безсрамието! На всяка цена намерете виновните, за да могат тези мръсници да изгният в затвора.“ (13 септември 1921)

„От новите книги на Госиздат получих С. Маслов «Селско стопанство». От прегледа личи, че това е от край до край вредно буржоазно книжле, което замъглява ума с «научната» си лъжа.

Само глупак или злобен саботьор може да пусне тази книга.

Моля да проверите и да ми съобщите всички лица отговорни за редактирането й.“ (7 август 1921)

За Прокопович и Кускова:

„Ще наредим на вестниците още утре да започнат по сто начина и с всички сили да им се подиграват и да ги тормозят не по-рядко от веднъж седмично в продължение на два месеца.“

До Народния комисариат на пощите и телефоните:

„Обръщам ви сериозно внимание за безобразието с моя телефон в село Горки.

Изпращаните от вас лица умуват, поставят излишно някакви особени механизми. Те или са пълни глупаци, или са много умни саботьори.“

Горкият професор Тихвински, завеждат, петроградските лаборатории на Главния нефтен комитет. Едно изречение на Илич е било достатъчно да реши съдбата му: „Тихвински не е арестуван случайно: химията и контрареволуцията не се изключват взаимно.“ (септември 1921)
Разстрелян е през 1921 г.

До Главното управление на каменовъглената промишленост:

„Съществуват известни съмнения в целесъобразността от прилагането на забойните машини. Производственият ефект, който др. Пятаков очаква от прилагането им, е явно преувеличен. С кирка е по-добре и по-евтино.“ (август 1921)

До комисията на Кисельов:

„Аз съм категорично против всякакво прахосване на картофи за спирт. Спиртът може и трябва да се прави от торф. Това производство трябва да се развие“. (11 септември 1921)

Това ни подсеща за деловата записка от 26 август 1919 г.

„Съобщете в Научния институт по храненето, че след три месеца са длъжни да представят точни и пълни данни за практически успехи при получаването на захар от стърготини.“

Това добре. Представям си обаче, как се е удължавала физиономията на народния комисар на просветата Анатолий Луначарски, когато е получавал от вожда следните телеграми:

„Съветвам да бъдат погребани всички театри“ (ноември 1921)

Или телеграмите: „Кои въпроси смятате за най-важни, а кои за ударни. Моля за кратък отговор.“ (8 април 1921)

За Политбюро на ЦК на РКП(б): „Разбрах от Каменев, че Съветът на народните комисари е приел абсолютно неприличното предложение на Луначарски за запазването на Большой театър.“ (12 януари 1922)

Маяковски и Народният комисариат на правосъдието също предизвикват раздразнение.

До др. Богданов:

„Ние все още не умеем публично да осъждаме отвратителното про-такане на нещата. За всичко това целият Народен комисариат на правосъдието трябва да увисне на смрадливи въжета. И аз още не съм загубил надеждата, че един ден всички ние ще бъдем обесени за това.“ (28 декември 1921)

До др. Сокольников:

„Не спи ли нашият Народен комисариат на правосъдието? Необходимо са редица показни процеси с прилагане на най-жестоки наказания. НКП изглежда не разбира, че новата икономическа политика изисква нови методи, нова жестокост на наказанията. С комунистически поздрав. Ленин.“ (11 февруари 1922)

Започва се гоненето на професорите.

До Каменев и Сталин:

„Да се уволнят от МВТУ 20 – 40 професори. Те ни мамят“. (21 февруари 1922)

До др. Ф. Е. Дзержински:

„По въпроса за екстрадирането на писатели и професори в чужбина. Това трябва да се подготви най-старателно. Да се задължат членовете на Политбюро да отделят по два-три часа седмично за преглеждането на редица издания и книги. Да се съберат систематични сведения за политическия стаж, работата и литературната дейност на професорите и писателите. Възложете всичко това на умен, образован и изпълнителен човек от ГПУ.

Не всички сътрудници на «Новая Россия» са кандидати за екстрадиране в чужбина. Другояче стоят нещата с питерското списание «Экономист». Според мен, то е открито гнездо на белогвардейци. В брой трети е отпечатан на корицата списък на сътрудниците. Те са явни контра-революционери, помощници на Антантата, организация на нейни слуги, шпиони и типове, развъртаващи учащата се младеж. Работата трябва да се организира така, че тези вредители да се заловят, да се залавят постоянно и систематично да се изселват в чужбина.

Моля това да бъде показано тайно, без разгласяване, на членовете на Политбюро и да бъде върнато на Вас и на мен.“ (10 май 1922)

А др. Кржижановски на когото е възложено да обучи на електричество 10 – 50 души, се престаравя, и също пожелава да замине за

Европа.

До др. Сталин:

„Моля незабавно да възложите на Наркома на външните работи да поиска входна виза Германия на Глеб Максимилианович Кржижановски и жена му Зинаида Павловна Кржижановска.

Става дума за лечение на херния.

С комунистически поздрав Ленин.“ (24 април 1922)

А др. Йофе трябва да лекува в Европа нервната си болест, която се състои в следното.

До др. Йофе:

„Първо Вие грешите, като повтаряте (нееднократно), че ЦК – това съм аз. Подобно нещо може да се пише само в състояние на голямо нервно раздразнение и преумора.

Защо трябва да се ядосвате така, че да пишете абсолютно, невъзможната, абсолютно невъзможната фраза, уж ЦК – това съм аз. Това е от преумора. Починете си сериозно. Помислете, не е ли по-добре в чужбина. Трябва да се излекувате напълно.“ (17 март 1921)

И веднага след това – до Г. М. Кржижановски:

„Трябва да ви навирам в очите моята книга, защото друг сериозен план няма и не може да има.“ (5 април 1921)

А другарят Чичерин съвсем не е искал да се лекува, но става следното: др. Чичерин представлява нашата страна на Генуезката конференция с наскоро публикуваното указание на Ленин:

„Нашата нота по повод отлагането на Генуезката конференция трябва да бъде издържана в брутален и грубо подигравателен тон, за да се почувствува в Генау плесницата. Истинско впечатление можем да направим само със свръхбруталност. Не бива да изпускаме случая.“ (25 февруари 1922)

До В. Молотов:

„Сега получих две писма от Чичерин. Той поставя въпроса дали не бихме могли на Генуезката конференция срещу прилична компенсация (продоволствена помощ и др.) да се съгласим на малки изменения в нашата конституция, а именно представителство на други партии в Съветите. Да сме направели това заради американците.

Това предложение на Чичерин според мен показва, че той трябва да се лекува и незабавно да бъде изпратен в санаториум.“ (23 януари 1922)

И след един ден – до същия Молотов:

„Това и следващото писмо на Чичерин явно доказват, че той е болен, и то много болен. Ние ще бъдем глупаци, ако веднага и насила не

го пратим в санаториум.“ (24 януари 1922)

И в заключение – два тихи акорда. Първият от тях предизвиква сълзи, вторият също.

До др. Уншлихт:

„Гласността на революционните трибунали (вече) и е задължителна. Съставът им да бъде подсилен с Ваши хора, да се засили всестранната връзка с ВЧК, да се засили бързината и силата на техните репресии. Поговорете със Сталин, покажете му това писмо.“ (31 януари 1922)

До др. Каменев:

„Не бихте ли наредили да се насадят цветя на гроба на Инеса Арманд?“ (24 април 1921 г.)

Москва, 5–6 февруари 1988.

КРАЙ

© 1988 Венедикт Ерофеев

Венедикт Ерофеев
Моя маленькая лениниана, 1988

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/893>]